

tion, blev gennemført? Jeg tror navnlig, at ikke blot den større men ogsaa den bedre, den mest følelsesfulde og i sit kvindelige Kald mest opgaende Del af Kvinderne slet ikke vilde blive glad ved denne Reform eller vilde ønske at tage Del i det Liv, som da vilde komme til at udfolde sig. Det er nu 30 Aar siden, jeg med stor Glæde stemte for, at den Uret mod Kvinden skulde gøres god, som Fædrene havde efterladt, idet der kun tilkom Kvinden halv Arveret med Manden, og ligesaa villig stemte for, at den 25aarige Kvinde skulde være myndig over, hvad hun selv eiede. Vi have siden vedtaget en lille Lov, som jeg ogsaa villig har stemt for, den der har søgt at sikkre den arbejdende gifte Kvinde Ret til selv at raade over sit Erhverv. Jeg tror rigtignok, at det kun er saa Tilfælde, hvor denne Lov bliver anvendt til Bedste for den i Høgtid levende Kvinde, men jeg betragter den dog som en human og billig Lov. Jeg vilde fremdeles ønske, men jeg tror ikke det lader sig gjøre ad Lovgivningens Vej, at der kunde stiftes en større Sikkerhed for, at den Kvinde, der har Formue, naar hun gifter sig, ikke bliver berøvet sin Kapital uden sin Vidende og Villie; thi det er jo et Tilfælde som undertiden indtræffer, at letfjindige Mænd forøde deres Hustrus Formue. Væder det sig ikke gjøre, saa kunne Forældrene jo ogsaa sørge for, at deres Børns Formue helt eller delvis baandlægges, naar saa den ærede Justitsminister undlader at løse Baandet; thi det veed jeg ogsaa kan lade sig gjøre. Denne Sikkring af Kvindens Stilling skulde jeg gjerne gaa med til. I det store Samfund tror jeg det tilkommer eller tilhører Kvinden at besørge det, som jeg med et højt Ord vel gjerne kan kalde Hjerteanliggender. Jeg tænker ikke herved paa noget Forhold mellem Mand og Kvinde, men jeg tænker paa Omsorgen for Alt det, hvorfor Lovgivningen kan udrette saa uendelig Lidt, men hvor den private Virksomhed kan udrette saa overordentlig Meget. Jeg tænker paa den Virksomhed som udspringer af Humanitet og Kristentjærlighed mod Medborgere og Børn; jeg tænker paa Opdragelse, Undervisning, Fattigpleie, Sygepleie og meget af samme Art. I denne Retning er der overordentlig Meget at gjøre, og der kunne vi slet ikke undvære Kvindens Hjælp. Samfundet kan slet ikke være tjent med, at Kvinderne drages bort fra de Kjærlighedsogjerninger, der ligge for dem for at stændes med os i en Valgforsamling eller i et Thing. Det vil aldeles ikke gaa, som den ærede Ordfører i Folkethinget har ment, at Diskussionsfærdigheden vil blive høfligere — jeg synes forresten, at vi

ere temmelig høflige imod hinanden i dette Thing — den vilde let blive hidsigere og mere lidenskabelig, hvis vi hver havde en Kvinde ved vor Side. For den parlamentariske Kamp, haade den udenfor Thingene og den i Thingene ønsker jeg vore Kvinder fritagne. Den giver baade Sved og Støv — jeg vil ikke sige Snabs — og ingen af Delene vil klæde dem. De vilde gjøre megen mere Nytte for Samfundet og bedre bevare den Plads i Livet de have havt siden Verdens første Dage, dersom de forblive udelukkede fra det politiske Liv. Jeg angriber dem ikke, jeg erkjender alle deres gode Evner. Udmærket dygtige Kvinder have ved enkelte Veiligheder og i enkelte Stillinger erhvervet sig et stort Navn i Historien, men det er jo Noget, der ikkun ligger for den Enkelte. Den store Flerhed vilde snart se, at de havde overordentlig liden Frugt og Glæde af at deltage i den Virksomhed her er Tale om. Den er i Grunden ikke saa interessant, og navnlig har den nu i mange Aar givet saare ringe Udbytte. Jeg tror, at Kvinden bør være, hvad allerede Bibelen kalder hende Mandens Medhjælp, men hans Medhjælp i det private Liv. Som saadan kan hun udrette overordentlig Meget. Hun bør renoncere ikke paa de Laurbær, der vindes paa Kunstens og Videnskabens Omraader, thi dem staar det jo hende frit for at beile til lige med Manden, men paa dem, der vindes paa det politiske Omraade; thi det er min Overbevisning, at de vilde ikke haade hende. Rigesom jeg har altid været rede til at forsvare baade Kvinden og Landet, saa forsvarer jeg ogsaa nu Begge, idet jeg modsætter mig dette Forslags Fremme.

Jeg tillader mig at foreslaa det høie Landsting at vedtage en ganske kort og tør Dagsorden og dermed at henlægge Sagen. Dagsordenen lyder saaledes: „Da Landstinget formener, det hverken vil være i Kvindernes eller i Samfundets Interesse, at der tildeles dem Valgret, gaar det over til Dagsordenen.“

Formanden: Efter at dette Forslag til en motiveret Dagsorden er stillet, vil det ifølge Forretningsordenen være derom, at Forhandlingerne foreløbig vilde dreie sig.

Ordføren: Det havde været min Agt ganske kort at have udtalt mig til Fordel for det foreslagte Lovforslag. Men da der nu er foreslaaet en motiveret Dagsorden, hvorved dette Forslag skal henlægges, skal jeg kun tillade mig at udtale nogle korte Bemærkninger i Anledning af den foreslaaede Dagsorden. Jeg vil da begynde med at sige,